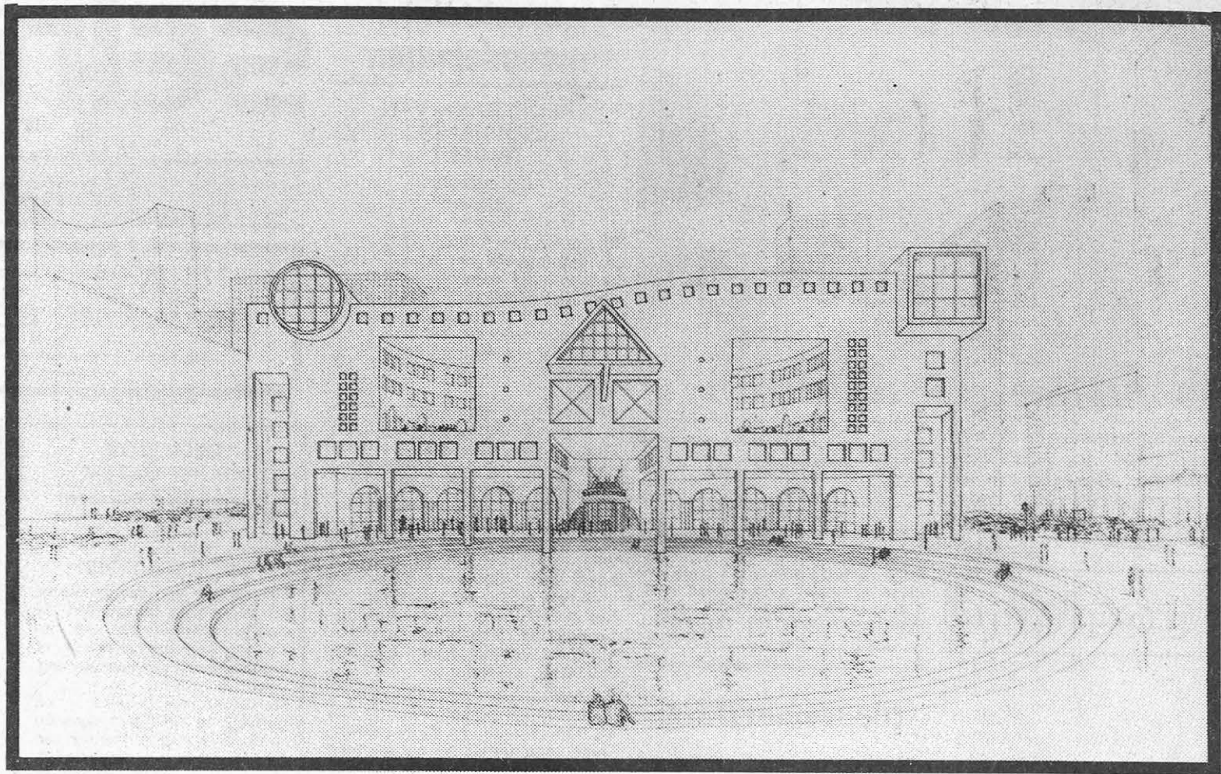


Het ontwerp van Dirk Coopman. In de omgeving ontbreekt wel links een renaissancegebouw en rechts een gotisch gebouw.



„Biezondere motie” Godecharleprijis '85

# Dirk Coopman tekent architecturaal optimisme

MARIAKERKE (Gent) — „Ik heb een keuze gemaakt. Mijn ideeën vragen om architectuur van enige omvang, maar als jonge architect zonder realisaties is het een probleem om zo'n opdrachten toegewezen te krijgen.” Mariakerkenaar Dirk Coopman is zeker niet de enige jonge architect die aanschuift om zijn kijk op de hedendaagse architectuur in de gevel van een belangrijk gebouw uit te drukken. Een opdracht kreeg hij nog niet, maar een opgave heeft hij wel met goed gevolg achter de rug: de jury van de Godecharleprijis '85 voor architectuur kende hem een „biezondere motie” toe en beschouwt hem als een sterk begaafde jonge kracht voor de toekomst.

De opgave was een „buitengewone gelegenheid om na te denken over de hernieuwde architecturale vormgeving van de Europese stad” en moest zich vertalen in de gevelstudie voor een belangrijk openbaar gebouw op een belangrijke plaats in een belangrijke stad.

Het resultaat van een week bezinning was bij Dirk Coopman een gevelstudie die volgens de jury getuigde van een sterke

bewogenheid en een aanstekelijk architecturaal optimisme, vooral in de spontaniteit van de begeleidende perspectiefschets.

Eindelijk eens een optimist.

**Dirk Coopman:** „Architectuur is per definitie opbouwend, net zoals filosofie. De architectuur beleeft haar grootste momenten in perioden dat ook het denken een grote vlucht neemt. Elke opbouwende periode wordt vertaald in architectuur: het denken creëert nieuwe vormen waarin men geloofd.

Overal hoor je dat er geen eenheid meer zit in onze cultuur en men treurt om die verbroken herkenbaarheid. Maar het is juist dat gebrek aan eenheid dat voor een levenslustige dynamiek zorgt en dat probeer ik als architect in mijn ontwerp uit te stralen”.

## Kritiek

„Architectuur mag nooit kritiek als doel hebben, zoals dat in de schilderkunst wel kan. Daarom mag architectuur zich nooit manifesteren als een ontkenning van onze tijd. Een architect moet positief staan tegenover de tijd waarin hij leeft en die tijd laten herkennen en erkennen. Architecturale composities hebben het recht niet cultuur achter zich te laten, maar moeten zich weten te plaatsen in een historische context. Voor onze tijd is dat inderdaad een context zonder eenheid en mét vervreemding. Een architect moet die verbrokkelde eenheid van het individu positief voorstellen in al zijn tegenstellingen. In het gevecht van die tegenstelling herken ik veel levenslust.

Onze tijd schreeuwt rationaliteit uit, daar kan ik als architect niet omheen als ik een eigentijds ontwerp wil maken. In mijn ontwerp voor de Godecharleprijis heb ik de rationele taal gebruikt en ze begrijpbaar opgetrokken in haar tegenstellingen en komplementaire delen. Als er dan toch over een eenheid gesproken moet worden, dan is die in mijn ontwerp terug te vinden in het samenleven van al die delen in één gevel.”

Coopman heeft zijn openbaar gebouw opgetrokken tussen een gotisch en renaissancegebouw; twee monumenten die een rijk cultureel verleden vertellen. De achtergrond wordt gevormd door het lijnenspel van kantoorblokken, functionele architectuur zonder esthetiek.

**Dirk Coopman:** „Ik kan niet zeggen dat mijn gebouw in die omgeving echt geïntegreerd is, maar het past er wel in omdat het alle omringende tegenstellingen in zich draagt. In de gotiek en de renaissance zitten de cirkel, het vierkant en de drie-

hoek normaal geïntegreerd in het gebouw. Bij mij worden ze eer aangedaan door ze in reliëf naar voren te halen en ze via de golfbeweging te verbinden: de bekroning van het gebouw snijdt de cirkel, raakt de driehoek en eindigt op het vierkant.

Bij veel openbare gebouwen en administratieve gebouwen beheerst het functionele element de totale aanblik en wordt de sfeerschepping verwaarloosd. Een stad en het leven daarin is nochtans niets anders dan een veelheid van sferen. Ik vind dat juist dat moet worden uitgestraald in mijn gebouwen.

Een deel van de gevel mag bij voorbeeld voor mij geen blind beton zijn omdat daarachter toch „maar” machines staan. Overal moet een esthetische dynamiek zichtbaar zijn. Alles is architecturaal even belangrijk, er mag geen discriminatie zijn omwille van de minder- of meerwaardige functies achter de gevel. In mijn ontwerp is het de bedoeling dat wie binnenkomt via de halfronde trap een

enorm uitdeinend effectervaart. Het gebouw moet zijn functies als het waren uitblazen naar de bezoeker. Vandaar ook die openingen in de gevel die de achterliggende functies geven waarop ze recht hebben.”

## Vrijheid

„Ik heb gekozen om deel te nemen aan de architecturale actualiteit en dat maakt het moeilijk om bij voorbeeld privéwoningen te ontwerpen. Als ik de vrijheid krijg ben ik kandidaat, maar ik kan onmogelijk afstappen van wat ik weet en wil. Dat is geen oordeel over de verschillende vormen van architectuur, maar een keuze. Dat heeft ook niets te maken met geld. Het is niet waar dat moderne architectuur onbetaalbaar is: geef mij evenveel geld en dezelfde materialen als voor een gewone woning en ik maak een eigentijds ontwerp. In Blankenberge staan er evenveel stenen als in Venetië, maar vergelijk eens wat ze ermee aangevangen hebben.”

Willy DE BUCK